

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Свиленград, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ангелина Н. Добрева
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200383 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление № 22-0351-000181** от
30.05.2022 година на **Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР
- Хасково**, с което на **М. Т. В. с ЕГН ******* от град л., ул..., за
нарушение на чл. 104б, т . 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са
наложени административни наказания „ГЛОБА” в размер на **3 000 лв.** и
**„ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МОТОРНО ПРЕВОЗНО
СРЕДСТВО (МПС)”** за срок от **12 месеца**.

Жалбоподателят **М. Т. В.** чрез пълномощника си – **адвокат Хр.Х.** моли
за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и
необоснован, като излага подробни съображения в тази насока. Оспорва НП и
верността на обстоятелствата, отразени в него. Претендира се разноси на
основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призован, респ. уведомен, жалбоподателят, не
се явява. За него се явява **адвокат Караджонова**, преупълномощена от
адв.Х., която пледира за отмяна на обжалвания акт по изложените в жалбата
доводи. Доразвива доводи за допуснати процесуални нарушения във фазата
на образуването адм.производство в частност при съставянето на акта за
установяване на адм.нарушение, а именно при съставянето на акта, който бил
съставен без присъствието на свидетеля по него и на нарушителя, както и
неправилно отразяване на датата на нарушението в обжалваното
НП. Претендира присъждане на разноските по делото в полза на адв.Х..

В съдебната фаза се ангажират гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - **Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково**, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Свидетеля Николай Руменов К. живеел в гр.Любимец. На **08.04.2022 година**, вечерта около **19,00 часа** тръгнал да закупува лекарства от аптека в града,когато по улица Васил Левски забелязал ,че на пътното платно от неговата страна в посока на движението, бил спрял лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф 5”, в насрещното платно срещу движението непосредствено до фолксвагена бил спрял лек автомобил марка „Сеат”, модел „Ибиса” с държавен регистрационен номер Х 5630 ВТ,като в двата автомобила се намирали две момчета на сравнително млада възраст. След като подминала автомобилите,които били със запалени двигатели и продължил към аптеката в посока улица „Църковна” свидетеля ,който бил на тротоара чул шум от двигатели и след малко двамата автомобила преминали непосредствено покрай него,като страничното огледало на близкият лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф 5” минал на около 20см.от тялото на свидетеля,което обстоятелство го уплашило,тъй като се почувствал застрашен,че може да стане участник в пътен инцидент, доколкото автомобилите преминали с висока скорост покрай него.

Св. Николай Руменов К. разпознал лекия автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф 5”,както и водача му /св. Иван Х. Расоков/ и подал сигнал до органите на полицията.

При извършената проверка по подадения от св.К. сигнал, полицейският служител св. Д. Д. П. ,установил,че лекия автомобил марка „Сеат”, модел „Ибиса” с държавен регистрационен номер Х 5630 ВТ бил собственост на Танка Георгиева Писарева и бил управляван от жалбоподателя ,а лекия автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф 5” с държавен регистрационен номер Х 2393 КС бил собственост на Цветка Добрева Расокова и бил управляван от Иван Х. Расоков,които на **08.04.2022 година** около **19.00 часа** в град Любимец, област Хасково, по улица „Васил Левски” в посока улица „Църковна” осъществили нерегламентирано състезание с горепосочените моторни превозни средства .

Образувана била преписка № 351р-8565/12.04.2022 година, приложено в кориците на делото.

Видно от Декларация по чл. 188 от ЗДвП ползвателя **М. Т. В.** на МПС-„Сеат”, модел „Ибиса” с държавен регистрационен номер Х 5630 ВТ декларира, че към 08.04.2022 година около 19.00 часа лекият автомобил е управляван от него самия.

На дата 10.05.2022 година, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Д. П. – Командир на отделение в Участък Любимец при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП съгласно приобщената по делото Заповед №1253з-5/06.01.2022г. издадена от ВПД Директор на ОД на МВР Хасково), съставил против жалбоподателя **М. Т. В.** ,без да присъства жалбоподателя и свидетеля очевидец /който бил болен от корона вирус преди това и бил сложен под карантина/ Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 232177.

След като съставил Акта ,актосъставителя с негов колета посетил адреса на свидетеля Н. Р. К.-очевидец на извършеното нарушение и след уточнения по него окончателно го дописал,но и при това действие не присъствал нарушителя,който в последствие бил извикан и му бил предявен и връчен екземпляр от него срещу подпис.

В изготвения АУАН актосъставителят изложил подробно описание на фактическото нарушение, свързано с участие в нерегламентирано състезания по път, отворен за обществено ползване като водач на МПС, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му.

А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 104б, т. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена.

Нарушителят след като се запознал със съдържанието на АУАН,посочил , че има възражения против констатациите на Акта, което и е вписано в съответната графа.

Връчен му е лично, като с подписа си **М. Т. В.** удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от **10.05.2022 година**.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, е издал процесното НП № **22-0351-000181** от **30.05.2022 година**.

В издадения санкционен акт, АНО е възприел изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, но посочва за дата на нарушението **10.05.2022 година**, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 104б, т. 1 от ЗДвП и наложил на жалбоподателя **М. Т. В.** административни наказания „ГЛОБА” в размер на **3 000 лв.** и „**ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС**” за срок от **12 месеца**.

НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на **23.06.2022 година**, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител/водач). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на **Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково** да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Заповед №1253з-5/06.01.2022г. издадена от ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, вземайки предвид факта, че **Д. Д. П.** заема длъжността „Командир на отделение в Участък Любимец при РУ – Свиленград към ОДМВР ” и от **Писмо рег.№ 351000-3780 от 29.06.2022 година**, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че **М. Т. В.** до настоящият момент няма наложени санкции ,извън настоящото.

По делото по искане на жалбоподателя бе допуснат и разпитан в качеството на свидетел-другият участник св. Иван Х. Расоков,който отрича да са провеждали състезание през процесния ден,а твърди,че просто не се разбрали кой ще тръгне пръв и тръгнали едновременно ,като не карали повече от 40-50км.в час по платно и така се движили около 20-30метра.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на актосъставителя-Д. Д. П. и Н. Р. К.-очевидец на извършеното нарушение, така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-515 от 14.05.2018година на Министъра на вътрешните работи и Заповед №1253з-5/06.01.2022г. издадена от ВПД Директор на ОД на МВР Хасково , справка за нарушител/водач ,справки,докладна записка,декларация по чл.188 от ЗДвП,сведения от двамата нарушители, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН.

Свидетелят Н. Р. К., възпроизвежда пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията му са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посоченият свидетел да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да подава необосновани сигнали срещу жалбоподателя и в тази връзка да му бъдат съставяни АУАН. Основания за критика по

отношение на свидетелските показания на св. Д. Д. П. не се намериха, тъй като същият възпроизвежда станалото му известно по повод подадения от свидетеля очевиден сигнал и извършената в следствие от него проверка по случая и последвалото образуване на адм.производство срещу нарушителя. Не се установява посоченият свидетел /касателно за св. Д. Д. П. /да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да съставя АУАН. Служебното му качество – служител на ПУ Любимец, към РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си.

Що се отнася до свидетелските показания на разпитания по делото свидетел Расоков,от страна на жалбоподател, следва да се посочи,че съдът не кредитира същите,доколкото противоречат на останалия събран по делото доказателствен материал и остават изолирани от него. Свидетеля твърди ,че двамата с жалбоподателя не са използвали пътното платно да се състезават,а просто така се случило ,двамата да потеглят едновременно ,т.к. не са се разбрали кой ще тръгне пръв,като не карали повече от 40-50км.в час по платно и така се движили около 20-30метра,като тези негови показания противоречат на установеното от разпитания по делото свидетел К.,който пряко е възприел,че колите са били разположени на пътното платно ,като едната е било в посока противоположна на движението и двете коли са потеглили и са се движили с висока скорост успоредно една на друга,като това им движение застрашило другите участници в движението. Именно поради тези доводи и доколкото св.Расоков,също е участник в извършеното адм.нарушение/срещу същият е образувано АНД ,служебно известно на съда за същото нарушение/,то следва да се приеме,че тези негови показания са дадени в подкрепа на защитната позиция на жалбоподателя,с цел оправдаване на същия по повдигнатото му адм.обвинение.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №8121з-515 от 14.05.2018година на Министъра на вътрешните работи и Заповед №1253з-5/06.01.2022г. издадена от ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, справка за нарушител/водач ,справки,докладна записка,декларация по чл.188 от ЗДвП,сведения от двамата нарушители се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 от ЗАНН и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд.

Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна**.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 10.05.2022 година актосъставителят Д. Д. П. е заемал длъжността „Командир на отделение в Участък Любимец в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В тази насока е и изявлението на свидетеля П., направено в открито съдебно заседание. Предвид изложеното актосъставителят Д.П. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ - Свиленград.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП.

В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно **М. Т. В.** е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил в тази част, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си. Тъй като в случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Както се посочи по горе, обаче съдът намира жалбата за основателна, по следните съображения:

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателно производство се образува със съставяне на АУАН, а съгласно чл. 52, ал. 1 от същия закон наказващият орган е длъжен да се произнесе по преписката в едномесечен срок. Последното означава, че наказващият орган е сезиран и дължи произнасяне относно наличието или липсата на извършено от посоченото в АУАН лице на съответното административно нарушение.

Със съставянето на АУАН на соченото като нарушител лице се „повдига обвинение” за конкретно извършено нарушение с индивидуализиращите го белези – деяние, **дата** и място на извършване. От този момент за лицето възниква възможност да се защитава срещу вмененото му нарушение и именно в тази връзка ЗАНН поставя като абсолютно условие за законосъобразното издаване на НП, АУАН да е бил редовно връчен на нарушителя. В този смисъл е недопустимо макар и при същата фактическа обстановка с НП лицето да бъде наказано за административно нарушение със същата правна квалификация, но с **дата** или място на извършване на нарушението, различна от посочената в АУАН. Датата на деянието не може да бъде извеждана от контекста на посочените актове чрез тълкуване волята на АНО.

Казано по друг начин – от обективна страна административното нарушение се характеризира с дата, респ. период на осъществяването си, която следва да бъде посочена в АУАН и НП, които са писмено обективирани волеизявления, така както изискват чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като **следва датата в АУАН и НП да е идентична**. Посочването на този факт относно обективната страна на административното нарушение е от значение както за защитата на административнонаказания субект, който има право да научи всички установени елементи на вмененото му нарушение, за да организира защитата си, но има значение и за съдебната проверка с оглед законосъобразността на акта, с който е наложено наказанието и наличието на доказване на всеки един от елементите (обективна и субективна страна) на твърдяното нарушение.

Както вече бе посочено АУАН има обвинителна функция и именно отразените в него констатации очертават рамките, в които се развива административнонаказателното производство, респ. се осъществява преценката на наказващия орган относно това дали е нарушение, извършено ли е от посоченото като нарушител лице и осъществено ли е виновно. АУАН има обвинителна функция и с него се лимитират пределите на административнонаказателното обвинение както от фактическа, така и от правна страна.

В случая с НП е направено различно описание на деянието от

фактическа страна като е посочена друга дата на извършването му и по този начин се изменя повдигнатото с АУАН административно обвинение. В тази връзка следва да се посочи, че е необходимо да е налице пълна идентичност между Акта, поставящ началото на административнонаказателната процедура и финализиращият я такъв чрез НП, което е гаранция за осъществяване правото на защита на наказаното лице. В конкретния случай в АУАН е посочена дата на извършване на нарушението 08.04.2022 година, а в НП е застъпено, че то е извършено на 10.05.2022 година, т.е. наказващият орган на практика е предявил на жалбоподателя ново обвинение и го е санкционирал за деяние, различно от описаното в съставения АУАН.

Последното обосновава извода, че става въпрос за допуснато от наказващия орган съществено процесуално нарушение при издаване на НП, тъй като по този начин е ограничена възможността на сочения за нарушител да разбере за какво точно нарушение е наказан, за да организира адекватно защитата си. Безспорно е налице разминаване между датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН и тази, посочена в НП, което съществено опорочава административнонаказателната процедура, тъй като на практика Иван Расоков е санкциониран за нарушение, извършено на 10.05.2022 година, каквото формално няма установено с АУАН.

Както вече бе посочено административнонаказателната процедура по ЗАНН е строго формална и повечето от правилата, въведени от законодателя в нормите на ЗАНН са императивни, особено тези на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Тяхното нарушение винаги следва да се характеризира като съществено и водещо до незаконосъобразност на издадените Актове. Различието в посочване на задължителния реквизит - дата на извършване на нарушението в АУАН и в атакуваното НП, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, допуснато в административната фаза на производството.

Горното нарушение на административнопроизводствените правила не може да се приеме за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института „техническа грешка” и не е предвидил възможност за поправяне ѝ. Несъответствието на посочената в НП дата на деянието не следва да се приема в случая за техническа грешка. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се „санират” подобни пороци на НП, тъй като биха се променили елементи от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание.

Констатираното нарушение съществено нарушава от една страна правото на защита на нарушителя, поставяйки го в невъзможност да разбере за какво точно нарушение се ангажира отговорността му, а от друга поставя Съда в невъзможност да направи адекватна преценка и относно законосъобразността

на Акта по същество на спора.

Така допуснатото нарушение не би могло да бъде „санирано” и по силата на разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Посочената норма предвижда, че НП се издава и когато е допусната нередност в Акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, нарушителя и неговата вина. Цитираната норма касае нарушение допуснато при съставяне на АУАН, а не такова свързано с издаденото НП, какъвто е настоящият случай.

Посочената нередовност обуславя нередовност от формална страна на атакуваното НП, явява се абсолютно и достатъчно основание за неговата отмяна, доколкото е от категорията на съществени такива, предвид нарушаване правото на защита, защото въпросите свързани с извършването на нарушението, включително датата на деянието, самоличността на нарушителя и неговата вина подлежат на обсъждане при редовно проведено производство. Допуснатото нарушение на закона е свързано с правото на защита на жалбоподателя и представлява съществен недостатък, който опорочава изцяло производството по ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Съдът констатира и друго допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като видно от показанията на актосъставителя се установи, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя. Действително в чл. 40, ал.2 ЗАНН е предвидено такова правомощие за актосъставителя. Съгласно трайната съдебна практика обаче тази норма може да бъде приложена при една от две алтернативно предвидени хипотези: 1. нарушителят да е редовно призован и да не се яви за съставяне на акта; 2. нарушителят да не е намерен за връчване на поканата за съставяне на АУАН, въпреки добросъвестно положените усилия за намирането му от контролните органи.

Във всички случаи съставянето на АУАН без да е направен надлежен опит за връчване на поканата за съставянето му и без предоставяне на реална възможност на нарушителя лично да присъства при съставяне на АУАН съставлява съществено процесуално нарушение и безусловное основание за отмяна на НП. В този изричен смисъл Решение № 2733 от 19.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 3587 / 2019 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2556 от 10.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 2924 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2350 от 19.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2703 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 924 от 23.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 760 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1858 от 07.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 1752 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 867 от 17.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 636 / 2019 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1410 от 24.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 1231 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2145 от 25.10.2018 г.

по к. адм. н. д. № 1834 / 2018 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1698 от 24.07.2018 г. по к. адм. н. д. № 1150 / 2018 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 914 от 23.04.2018 г. по к. адм. н. д. № 232 / 2018 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 319 от 15.02.2018 г. по к. адм. н. д. № 3443 / 2017 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 554 от 12.03.2018 г. по к. адм. н. д. № 37 / 2018 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1065 от 19.06.2017 г. по н. д. № 1046 / 2017 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 290 от 27.02.2017 г. по н. д. № 2911 / 2016 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.

Това е така, доколкото ненадлежната покана за съставяне на АУАН ограничава правото на дееца да участва в най-ранния етап на административно наказателното производство.

Това нарушение не се санира с факта, че по-късно АУАН е надлежно връчен на нарушителя. Това е така доколкото личното присъствие при съставяне на АУАН и връчването на същия са гаранции за различни интереси на нарушителя. Връчването на АУАН е гаранция, че нарушителят ще бъде запознат с повдигнатото му обвинение и ще може да направи своите възражения срещу него и да организира защитата си. Личното присъствие е гаранция за законосъобразността при съставяне на АУАН. Чрез личното си присъствие нарушителят може да се увери, че АУАН действително е съставен на мястото и във времето, посочени в него, от лицето което се твърди да го е издало и в присъствието на лицата посочени като свидетели.

Съставянето на АУАН е първия формален акт, с който се поставя началото на административно наказателния процес и нарушенията при неговото съставяне, опорочават процеса до степен да обуславят отмяната на наказателното постановление, независимо, че последващите действия са извършени надлежно.

В този смисъл е трайната практика на административен съд Пловдив. Така Решение № 933 от 05.06.2017 г. по н. д. № 978 / 2017 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1228 от 11.07.2017 г. по н. д. № 1182 / 2017 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1355 от 03.07.2015 г. по н. д. № 1148/2015 г. на Административен съд – Пловдив, Решение № 874 от 18.04.2012 г. по н. д. № 404 / 2012 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на АНО е да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Допуснатите съществени нарушения при издаването на АУАН и НП се явява формално основание за неговата отмяна.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните

производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 23.06.2022 година, сключен между жалбоподателя и адвокат Хр.Х., изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е инициентирано по Жалба на санкционираното лице, който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат, а оспореното от него НП е отменено от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатското възнаграждение са налице, поради което следва

да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

Размерът на възнаграждението трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 е 440 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на РУ - Свиленград е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР – Хасково да заплати посочената адвокатското възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. **63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно **Наказателно постановление № 22-0351-000181 от 30.05.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково**, с което на **М. Т. В. с ЕГН ******* от град л., ул..., за нарушение на чл. 104б, т . 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „ГЛОБА” в размер на **3 000 лв.** и „**ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МОТОРНО ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО (МПС)**” за срок от **12 месеца**.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА **ОДМВР – Хасково** с адрес: град Хасково, бул.,„България” № 85, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Х.Х. от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от **440 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатска защита и съдействие по **АНД № 383/2022г** по описа на Районен съд Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____

